РЕШЕНИЕ № 342 ОТ 15.05.2023 Г. ПО В. Н. Ч. Х. Д. № 1785 / 2023 Г. НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Чл. 3, т. 1 Конвенция за правата на детето

Чл. 3, т. 1 ЗЗДет

Чл.182, ал. 2 НК

Чл. 26, ал. 1 НК

За да бъде осъществен съставът на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че родител или друг сродник не изпълнява или по какъвто и да е начин осуетява изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Обективната съставомерност на деянието по този законов текст изисква да е налице влязло в сила решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Изпълнителното деяние може да се осъществи в някоя от следните две форми, алтернативно предвидени в диспозицията на наказателноправната норма - неизпълнение на съдебно решение или осуетяване изпълнението на съдебно решение. В случая инкриминираното с тъжбата поведение е под формата на първата от тях - неизпълнение. От субективна страна престъплението се характеризира с пряк умисъл - деецът следва да съзнава, че упражняването на родителските права или правото на лични контакти с детето са уредени със съдебно решение, да предвижда осуетяването на изпълнението на това решение или неговото неизпълнение, като иска или допуска това.

Не се доказва причината за неизпълнението на съдебното решение (за която форма на изпълнителното деяние е повдигнато обвинение) да се корени в поведението на майката, а на обективни обстоятелства - изразен категоричен отказ на детето да отиде с баща си, независимо от мотивите за това и наличието на заболяване и влошаване на здравословното му състояние.

Детето е самостоятелна личност със свои специфични за възрастта потребности, емоционално състояние, възприятие за заобикалящия свят и отношение към всеки родител, които следва да бъдат зачитани, особено когато се касае за дете, което изразява собствената си воля и желания, както е в настоящия случай. Според чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от

съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т. 1 от Закона за закрила на детето прогласява принципа на зачитане и уважение на личността на детето. В тази връзка интересите на детето в конкретните моменти са от първостепенно значение и наличието на посоченото нежелание или заболяване от негова страна несъмнено е причина да не бъде осъществен посочения в съдебното решение режим.

Производството е по реда на глава 21 от НПК.

С присъда от 28.11.2022 год. по НЧХД № 2117/2020 г. на СРС, НО, 121 състав, подсъдимата М. К. Г. е призната за невиновна и оправдана на основание чл. 304 от НПК по обвинението за престъпление по чл. 182, ал. 2 вр. чл.26, ал.1 от НК, а именно за това че:

За времето от 10.00 часа на 24.08.2019 г. до 18.00 часа на 25.08.2019 г., от 10.00 часа на 14.09.2019 г. до 18.00 часа на 15.09.2019 г., от 10.00 часа на 28.09.2019 г. до 18.00 часа на 29.09.2019 г., от 10.00 часа на 26.10.2019 г. до

18.00 часа на 27.10.2019 г., от 10.00 часа на 09.11.2019 г. до 18.00 часа на

10.11.2019 г., от 10.00 часа на 23.11.2019 г. до 18.00 часа на 24.11.2019 г., от

10.00 часа на 14.12.2019 г. до 18.00 часа на 15.12.2019 г., от 10.00 часа на

28.12.2019г. до 18.00 часа на 29.12.2019 г., от 19.00 часа на 30.12.2019 г. до

19.00 часа на 02.01.2020 г., от 10.00 часа на 11.01.2020 г. до 18.00 часа на

12.01.2020 г., от 10.00 часа на 25.01.2020 г. до 18.00 часа на 26.01.2020 г. от 10.00 часа на 08.02.2020 г. до 18.00 часа на 09.02.2020 г., в гр. София, при условията на продължавано престъпление, с 12 деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, като родител, не изпълнила съдебно решение № 27377/31.01.2019 г. на СРС, 149 с-в по гр. дело № 48914/2017 г. относно лични контакти на бащата А. М. Т. с ЕГН********** с детето В.А. Т.а с ЕГН**********, като не предала детето на бащата.

С присъдата, на основание чл.190, ал.1 от НК, направените по делото разноски са оставени в тежест на частния тъжител А. Т., а именно същият е осъден да заплати на оправданата М. Г. направените от нея разноски за защитник в размер на 500лв.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от повереника на частния тъжител – адв. И. Р., в която се твърди незаконосъобразност и неправилност, иска се отмяна на съдебния акт и постановяване на нов от въззивната инстанция, с който подсъдимата да бъде призната за виновна по повдигнатото й с тъжбата обвинение. В жалбата се развиват доводи,

че приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка не съответства на събраните в хода на съдебното следствие доказателства. Сочи се, че правните изводи на съдебния състав не кореспондира с приобщените писмени и гласни доказателства, както и че същите противоречат на материално правните и процесуалните норми. След запознаване с мотивите към присъдата е била предоставена възможност на частния тъжител А. М. Т. и неговия повереник да представят допълнително изложение, но такова не е постъпило по делото. С депозираната жалба не е направено искане за събиране на допълнителни доказателства от въззивната инстанция.

Настоящият състав, по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събиране на допълнителни доказателства чрез провеждането на съдебно следствие във въззивното производство.

В съдебно заседание пред въззивния съд частният тъжител поддържа жалбата. Желае да бъде постановена справедлива присъда за неизпълнението на съдебното решение. В предоставената му възможност за реплика заявява, че не може да обори твърденията на защитата, че съдебното решение, с което е определен режимът на лични отношения, не е изпълнено, както и че въпреки желанието му от 2019 год. до датата на проведеното съдебно заседание не е осъществена нито една среща с детето, тъй като същото „внезапно започва да се страхува“ от него.

Защитникът на подсъдимата – адв. Т. Г., намира първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна, а жалбата срещу нея - за неоснователна. Акцентира, че по делото са събрани доказателства, които сочат че подзащитната му е осъществявала контакт с ЧСИ, ангажиран с образуваното изпълнително производство за принудително предаване на детето, но никое от присъстващите лица не са могли да убедят детето да тръгне с частния тъжител. Сочи се, че правилно първоинстанционният съд е стигнал до извод, че е налице нежелание и страх у детето да контактува с баща си, както и е отчетено поведението на подсъдимата, която е предприела действия за подобряване на взаимоотношенията между нея и частния тъжител, разбирайки, че детето не е добре да има влошени отношения с баща си. Защитата, аргументирайки се че контролираната съдебна инстанция е анализирала в пълнота и гласните доказателства по делото, изразява становище че постановената присъда е правилна и обоснована, тъй като деянието е несъставомерно по чл.182, ал.2 от НК и моли същата да бъде потвърдена.

Подсъдимата М. Г., в лична защита и в последната си дума, заявява, че също желае присъдата да бъде потвърдена. Твърди, че прави всичко възможно да е на разположение, че не се е укривала и не е възпрепятствала контактите на детето с баща му и е на разположение за изпълнение на съдебното решение.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

Въззивният съд, след като подложи на анализ доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя в цялост фактическите констатации на Софийски районен съд. Въз основа на извършения собствен анализ на събраните доказателства, настоящият състав приема за установено от фактическа страна следното:

Частният тъжител А. М. Т. и подсъдимата М. К. Г. живеели на семейни начала от 2011 год., като имали едно дете В.А. Т.а (родена на 28.11.2013 год.). След 2016 год. отношенията между Т. и Г. се влошили изключително много, като първият на моменти проявявал агресия – и вербална и физическа спрямо последната, в т.ч. и в присъствието на малолетното им дете. През 2017 год. подсъдимата напуснала семейното жилище, заедно с дъщеря си и наела квартира, която се намирала както в близост до детската градина, която посещавала В., така и в близост до жилището на тъжителя, за да не създава пречка за осъществяване на личните отношения баща - дъщеря.

Частният тъжител, провокиран от постъпката на Г., подал искова молба до Софийски районен съд за определяне на режим на лични отношения с детето и било образувано гр.д. №48914/2017 год. по описа на Софийски районен съд, ГО, 149 състав. На 31.01.2019 год. било постановено решение №27377, като родителските права били предоставени на М. Г., а на Т. бил определен режим на лични отношения с детето В. Т.а, както следва:

До навършване на седем години, бащата имал право да вижда и взима детето при себе си всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца за времето от 10.00 часа в събота до 18.00 часа в неделя с преспиване, както и 14 дни през лятото, с преспиване, по време, което не съвпада с платения годишен отпуск на майката; всяка четна година за коледните празници, считано от 18:00 часа на 24 - ти декември до 18:00 часа на 26 - ти декември, и великденските празници, считано от 18:00 часа на Разпети петък до 18:00 часа на понеделник - първия ден след Великден; всяка нечетна година за Новогодишни празници, Считано от 19:00 часа на 30-ти декември до 19:00 часа на 2-ри януари.

След навършване на седем години, според определения от Съда режим, бащата имал право да вижда детето и да го взима при себе си: лятната ваканция - 30 дни, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката; есенната ваканция на всяка нечетна календарна година - първата половина от ваканционните дни - от 10.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния ден (от първата половина на ваканцията); всяка четна година –

втората половина от ваканционните дни от 10.00 часа до 18.00 на последния ден (от втората половина на ваканцията).

Зимната на ваканция на всяка четна календарна година – първата половина от ваканционните дни от 10.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния ден (от първата половина на ваканцията); всяка нечетна календарна година - втората половина от ваканционните дни от 10.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния ден (от втората половина на ваканцията). Досежно коледната ваканция (включваща коледните и новогодишните празници) бил определен режим: всяка четна година за коледните празници, считано от 18:00 часа на 24 - ти декември до 18:00 часа на 26 - ти декември; всяка нечетна година за новогодишни празници, считано от 19:00 часа на 30 - ти декември до 19:00 часа на 2 - ри януари; пролетната ваканция на всяка нечетна календарна година - от 10.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния ден(от първата половина на ваканцията); всяка четна година - от 10.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния ден(от втората половина на ваканцията). Определено е рождените дни на всеки от родителите, детето да прекарва самостоятелно с тях, с преспиване, независимо от действащия към момента режим на контакти.

По молба на А. Т. било образувано при ЧСИ Г.К. и изпълнително дело № 20199240400602, като били предприети принудителни действия за предаване на детето на бащата.

Въпреки предприетите принудителни действия от ЧСИ и неговия помощник, определеният режим не се е изпълнявал, принудително предаване не било осъществявано, като причините за това били основно влошените отношения между родителите, нежеланието на детето да тръгне с баща си, както и влошено здравословно състояние на В. на някои от инкриминираните дати – 09.11.2019 год. , 23.11.2019 год., 11.01.2020 год. и на 25.01.2020 год.

Първото действие по принудителното предаване на детето В. било насрочено от свидетеля Г.К. - ЧСИ за 14.09.2019 г. от 10.00 часа на адреса на подсъдимата, в изпълнение на цитираното по-горе решение. В посоченото време, подсъдимата следвало да осигури детето, но тъй като тя не била пред входа, свидетелят К. се качил до дома й, където я заварил заедно с В., човекът с който живеела на семейни начала, друга дама и дете на 16-17 годишна възраст. Детето В. казало, че не желае да отиде при баща си и майката отказала да го предаде.

На следващите дати, на които било насрочено принудителното предаване на детето В. - на 28.09.2019 г. и на 26.10.2019 г., присъствал свидетелят Т.К. – помощник ЧСИ, който бил придружаван от социалния работник – свидетелката К.С.. В този период подсъдимата била бременна и поради липсата на асансьор, С. се качвала да разговаря с нея в апартамента й,

като установявала че детето В. е непреклонно и не желае да се срещне с баща си. Свидетелката С. предавала на свидетеля К. разговорите с детето, както и че майката не е оказвала влияние на решението му, а в резултат на това и за да не се разстройва детето допълнително, принудителното действие не било осъществявано. Освен това, детето няколко дни преди това било и с влошено здравословно състояние – имало оплаквания за гадене и повръщане, за което и била направена консултация с лекар и съответно издаден амбулаторен лист от 23.10.2019 год.

На 09.11.2019 г., когато било насрочено действие за принудително предаване на детето, същото отново не било изпълнено, тъй като подсъдимата заявила, че В. е с влошено здравословно състояние и детето не било предадено на частния тъжител.

На 23.11.2019 г., детето В. също не е било предадено на А. Т., като при посещението на адреса от свидетеля К., във връзка с насроченото за тогава принудително предаване, подсъдимата е заявила че дъщеря й е болна. В тази връзка на 21.11.2019 год. (т.е. два дни преди инкриминираната дата), подсъдимата е консултирала детето с лекар във връзка с влошаване на здравословното му състояние и бил издаден амбулаторен лист.

Отказ да отиде с баща си – А. Т., бил явно изразен от страна на детето В. и за следващите две дати, на които било насрочено принудително изпълнение - 14.12.2019 г. и 28.12.2019г.

Принудителното предаване на детето на А. Т. не било осъществено и на 11.01.2020 г. и на 25.01.2020 год., поради заболяване на В.. В тази връзка са били издадени медицинска бележка досежно влошеното здравословно състояние на малолетната в периода от 09.01.2020 год. до 31.01.2020 год., както и амбулаторен лист от 13.01.2020 год.

На последната инкриминирана дата - 08.02.2020 г. присъствал свидетеля К., който посетил адреса на подсъдимата. На позвъняването, отговорил мъжки глас, който заявил, че няма да предаде детето, ако не присъства социален работник. Съответно такъв е нямало на място, тъй като свидетеля К. преценил, че не е било необходимо подобно присъствие или съдействие. Принудителното предаване на детето отново не било осъществено.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните от първата инстанция по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: обясненията на подсъдимата М. К. Г.; показанията на свидетелите в съответните им части, а именно на Г.С.К., Т.В. К., М.П.Д. – Т.а, М.С.М., П.К.Т., К.П. С., Д.А.Д., И.И. Г.; писмените доказателства: изпълнителен лист от 20.05.2019 год., 11 бр. протоколи за предаване на дете (т.е. с изключение на този от 24.08.2019 год.), медицинска бележка за времето от 09 – 30.01.2020 год., 3бр. амбулаторни листа от 23.10.2019 год. , от 21.11.2019 год. и от 13.01.2020 год. , обвинителен акт по НОХД №4401/2018 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 103

състав и разпореждане за насрочване, писмо изх. №10/30.01.2019 год. на Детски контактен център, Договор за предоставяне на социални услуги от 01.11.2019 год. между подсъдимата и Център за обществена подкрепа „Бъдеще“, заявление за ползване на социални услуги от с Център за обществена подкрепа „Щастливо детство“ от 25.05.2021 год., предварителна оценка за потребностите от социални услуги от ДСП – Красно село от 02.04.2021 год. и заключителен доклад за оценяване на случая от 25.11.2012 год. Последните писмени доказателства, носещи дата след инкриминирания период (т.е. след 08.02.2020 год.) не са пряко относими към предявеното обвинение, но сочат за усърдието и за желанието на подсъдимата да преодолее нежеланието на детето да се среща с частния тъжител и съответно да му бъде оказана професионална помощ във връзка с преодоляване на проблемите в отношенията на малолетната В. и частния тъжител Т.

Първоинстанционният съд е извършил подробен анализ на събраните доказателства и доказателствени средства, като е преценил същите както поотделно, така и в тяхната съвкупност и е извел правилни фактически изводи. В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, съдът е обсъдил комплексно събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации. Извършеният от СРС анализ на доказателствата напълно се подкрепя от настоящата инстанция, която не намира за необходимо да го преповтаря, но намира че следва да ги допълни досежно инкриминираните дати – 24.08.2019 год., 30.12.2019 год. и 08.02.2020 год.:

По делото е представен протокол за насрочено, но не изпълнено принудителното действие за предаване на детето В. на 24.08.2019 год., 10.00 часа на адреса на подсъдимата, в изпълнение на горепосоченото решение. Според приложеното копие, действието е извършено от свидетеля Г.К. - ЧСИ, в присъствието на Т. и неговата съпруга - свидетеля М.П.Д. – Т.а. Истинността на приложения документ се оборва по категоричен начин от показанията на свидетеля К., който заявява че първото действие по принудително предаване на детето, на което той е присъствал е било на 14.09.2019 год. В този смисъл показанията на свидетеля се считат за достоверни, доколкото и с просто око се наблюдават драстични различия в подписа на ЧСИ, съпоставяйки го със съставените от него други протоколи. В подкрепа на този извод са и показанията на самия К., който сочи, че на насроченото принудително действие на 24.08.2019 год. е присъствала З.З., а не той. Разпитаната по делото свидетелка Т.а също не сочи да е присъствала на датата 24.08.2019 год. и разказва единствено за датите, на които е била очевидец – на 09.11.2019 год. и на 14.12.2019 год. В този смисъл настоящият въззивен състав цени като достоверно изложеното от свидетеля К. и не дава вяра на отразеното в приложения по делото протокол от 24.08.2019 год. за предаване на дете.

По отношение на инкриминираната с частната тъжба дата - 30.12.2019 г., следва да се посочи, че в хода на производството не са събрани гласни доказателства какво се е случило при насроченото принудително действие от ЧСИ. На същото според приложения по делото протокол е присъствал свидетеля К., но последния не възпроизвежда никакви факти, които да са били възприети от него като очевидец. Приложен е съставения протокол от тази дата, в който е записано, че „майката е отказала да изведе детето и да го предаде на бащата“. Не са събрани и никакви гласни и други писмени доказателства, от които евентуално да се направи извод за евентуалните причини за отказа. Констатираната празнина в доказателствения материал не може да бъде запълнена и от показанията на свидетелите М. Т.а и Д.Д.. Нито едни от двамата не сочи да има спомени от тази дата. Последният е участвал като представител на ДСП – район Оборище, като не излага конкретика за 30.12.2019 год. и заявява, че няма спомени. Обясненията на подсъдимата, които са дадени по делото в тази връзка следва да се приемат за относими и достоверни и за тази дата, дотолкова доколкото, същата сочи, че е било налице нежелание на детето да тръгне с баща си във всеки от инкриминираните случаи.

По отношение на инкриминираната в тъжбата дата 08.02.2020 год. в съставения протокол от помощник ЧСИ – свидетеля К., е отразено, че подсъдимата не се е появила, телефонът е давал свободно, а при позвъняване на звънеца мъжки глас е съобщил, че детето няма да бъде предадено, ако не присъстват служители от социалните служби и че трябва да се изчакат такива да дойдат на място. При извършения разпит на свидетеля К. в хода на проведеното съдебното следствие се установява, че служители на социалните служби не са били осигурени и съответно уведомени да се явят, като неговата преценка в конкретния случай е била, че това не е необходимо. В тази насока Съдът кредитира дава вяра на показанията на свидетеля, като намира преценката на помощника на ЧСИ за неправилна с оглед данните по делото за нежеланието на детето да тръгне с баща си, както и с оглед осъществените консултации в Детски контактен център, Център за обществена подкрепа „Бъдеще“, Център за обществена подкрепа „Щастливо детство“.

Въззивният съд намира, че фактите по делото са непротиворечиви. Липсва спор относно съвместното съжителство на семейни начала между тъжителя и подсъдимата, от който имат едно общо дете - В. (родена на 28.11.2013 год., приключването на съжителството им и изключително конфликтните отношения между двамата родители, предоставянето на родителските права на майката, както и определения от съда режим за лични контакти с бащата. Тези обстоятелства се установяват несъмнено от приложените писмени доказателства - изпълнителен лист, показанията на разпитаните свидетели и не се отричат от страните, поради което не се налага подробното им обсъждане.

Въззивният съд намира, че правилно първата инстанция се е доверила на показанията на разпитаните по делото свидетели в съответните им части, които са последователни, непротиворечиви, логични, взаимосвързани, без тенденция за преувеличаване и съответстващи на другите доказателства по делото и известните на съда факти относно нежеланието на детето да отиде при баща си А. Т.. Последният пред въззивната инстанция дори сподели, че детето внезапно започва да се страхува от него и не желае да тръгне. Отделно от горното безспорно е установено, че е бил налице отказ на майката да предаде В. на баща поради заболяване и влошено здравословно състояние, за което са били представени и писмени доказателства за 09.11.2019 год. , 23.11.2019 год., 11.01.2020 год. и на 25.01.2020 год. Правилно е отчетена пристрастността към конкретния случай на свидетелите Т.а и К. и наличието на данни за заинтересованост от изхода на образуваното изпълнително дело. Първата е съпруга на частния тъжител и въпреки, че е била налице молба от подсъдимата да не идва при предаването на детето и срещите на бащата с него, тя е продължила да придружава Т.. Правилно са оценени показанията на свидетелката Т.а, като първият съд адекватно е оценил личните възприятия към подсъдимата като майка, носещи негативни нюанси.

По отношение на показанията на свидетеля К., първоинстанционният съд е отчел противоречията в тях и ги е ценил частично. Констатираните противоречия в показанията му са досежно това дали се е качвал в дома на подсъдимата и дали е разговарял сам с детето и дадените от подсъдимата обяснения, в т.ч. и липсата на подпис на последната в съставения протокол от 14.09.2019 год. за предаване на дете. Правилно Софийски районен съд е обърнал внимание на извънредната активност при изпълнение на служебните задължения на ЧСИ, в т.ч. и във връзка с признанието му в съдебно заседание, че е взел „присърце това изпълнително дело“. Отделно от горното, правилно е дадена вяра на показанията на свидетеля Д., който при разпита е заявил, че ЧСИ е разговарял в негово присъствие единствено по телефона и не се е качвал лично до апартамента, въпреки че в съставените протоколи от датите 23.11.2019 год. и 28.12.2019 год. е отбелязана лична среща на К. с майката и детето.

Правилни и законосъобразни са изводите на първостепенният съд относно показанията на свидетеля К., който възпроизвежда съобщеното му от свидетеля К.С. и която непосредствено е възприела категоричният отказ на детето и нежеланието му да се срещне с частния тъжител. В този смисъл и показанията са оценени като кореспондиращи с обясненията на подсъдимата, в т.ч. и във връзка с липсата на каквито и да е действия от нейна страна да въздейства манипулативно върху волята на детето в една или друга посока.

Основателно при преценка на обясненията на подсъдимата съдът е съобразил двойствената им природа - на важен доказателствен източник и основно средство за защита и им се е доверил, тъй като са последователни, логични и не само не се опровергават, но и се подкрепят от останалите доказателства по делото. Както основателно е посочила първата инстанция, подсъдимата не отрича неизгодния за нея факт, че не е предала детето на частния тъжител, а обяснението за причината за това съвпада със заявеното от самия частен тъжител, че детето се страхува от него; от заявеното свидетеля С., която лично е възприела категоричния отказ на детето да тръгне с баща си; от показанията на свидетеля К., който е възприел нежеланието на В. да отиде при баща си; показанията на свидетеля К. в същия смисъл и ценените в тази част на свидетеля Т.а; от представените медицински доказателства относно здравословните проблеми на детето към посочените по-горе дати.

Наред с това липсват доказателства за описаните във въззивната жалба предположения за причината детето да не бъде предадено на Т. на инкриминираните дати. Доказателства, че В. не е имала желание да ходи при баща си, се съдържат и в приложените по делото социални доклади във връзка с консултациите, които са били осъществени от психолози и социални работници с детето, които са констатирали непреодолимите конфликтни отношения между частния тъжител и подсъдимата и липсата на възможност за подобряването им. Поради това правилно районният съд е преценил, че обясненията на подсъдимата вярно отразяват фактите от обективната действителност, свързани с отказа на детето да бъде предадено на другия си родител, като причините за това в случая са без значение с оглед инкриминираното нейно поведение.

Обосновано районният съд се е доверил на останалите приобщени по чл. 283 от НПК писмени доказателства, които не се оспорват от страните, непротиворечиви са по отношение на фактите, подлежащи на доказване и допринасят за изясняване на обективната истина. Изводите си за съдебното минало на подсъдимата настоящият състав направи въз основа на приложената по делото справка за съдимост.

Въз основа на така установената и приета фактическа обстановка, правилно първоинстанционният съд е обосновал своите правни изводи за липса на осъществен от подсъдимата Г. състав на престъплението по чл. 182, ал. 2 вр. чл.26, ал.1 от НК, които въззивният съд споделя изцяло.

За да бъде осъществен съставът на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че родител или друг сродник не изпълнява или по какъвто и да е начин осуетява изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Обективната съставомерност на деянието по този законов текст изисква да е налице влязло в сила

решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Изпълнителното деяние може да се осъществи в някоя от следните две форми, алтернативно предвидени в диспозицията на наказателноправната норма - неизпълнение на съдебно решение или осуетяване изпълнението на съдебно решение, като в случая инкриминираното с тъжбата поведение е под формата на първата от тях - неизпълнение. От субективна страна престъплението се характеризира с пряк умисъл - деецът следва да съзнава, че упражняването на родителските права или правото на лични контакти с детето са уредени със съдебно решение, да предвижда осуетяването на изпълнението на това решение или неговото неизпълнение, като иска или допуска това.

В конкретния случай безспорно се установи, че с Решение № 27377/31.01.2019 год. на Софийски районен съд, 149 състав по гр. дело № 48914/2017 год. по описа на същия съд, влязло в сила и издадения въз основа на него изпълнителен лист от 20.05.2019 год. е бил определен описаният по-горе режим на лични отношения между тъжителя и малолетната му дъщеря. Установи се също така, че на инкриминираните дати бащата не е осъществил лични контакти с детето си. Не се доказа обаче причината за неизпълнението на съдебното решение (за която форма на изпълнителното деяние е повдигнато обвинение) да се корени в поведението на майката, а на обективни обстоятелства - изразен категоричен отказ на детето да отиде с баща си, независимо от мотивите за това и наличието на заболяване и влошаване на здравословното му състояние.

Детето е самостоятелна личност със свои специфични за възрастта потребности, емоционално състояние, възприятие за заобикалящия свят и отношение към всеки родител, които следва да бъдат зачитани, особено когато се касае за дете, което изразява собствената си воля и желания, както е в настоящия случай. Според чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г., в сила от 03.07.1991 г., висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т. 1 от Закона за закрила на детето прогласява принципа на зачитане и уважение на личността на детето. В тази връзка интересите на детето в конкретните моменти са от първостепенно значение и наличието на посоченото нежелание или заболяване от негова страна несъмнено е причина да не бъде осъществен посочения в съдебното решение режим.

Законосъобразно, доколкото с тъжбата е повдигнато обвинение само за едната форма на изпълнителното деяние на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК – за неизпълнение на съдебното решение, при това с конкретно бездействие – наизвеждане, непредаване на детето на бащата, районният съд не се е произнесъл за извършването на действия от подсъдимата,

създаващи спънки, чрез които е осуетено изпълнението на решението. Правилно и законосъобразно Софийски районен съд е обсъдил настъпилото отчуждение към Т., което стои в основата малолетната В. да отказва да се срещне с него, както и старанието на подсъдимата за преодоляването на това отчуждение чрез започнатите консултации с психолози от 01.11.2019 год.

При липсата на доказателства, установяващи обективната страна на престъплението, обсъждането на субективната му страна е безпредметно.

Тези изводи се налагат с оглед становището на въззивния съд, че първостепенният такъв въз основа на правилно установената фактическа обстановка е достигнал до правилни и законосъобразни правни изводи относно липсата на съставомерност на деянията на подсъдимата от обективна и субективна страна. Анализът на първостепенният съд, допълнен от въззивният е достатъчен и като краен резултат е правилен.

Въз основа на всичко изложено, въззивният съд намира възраженията на частния тъжител за неоснователни, а присъдата на СРС, с която е приел, че деянието на подсъдимата нито от обективна, нито от субективна страна осъществяват състава на престъплението по чл.182, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК, за правилна и законосъобразна, постановена изцяло съобразно смисъла и духа на закона. В този смисъл и правилно подсъдимата е била призната за невиновна и на основание чл.304 от НПК оправдана изцяло по повдигнатото й обвинение, за което е била предадена на съд.

Съгласно разпоредбата на чл.190, ал.1 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тъжител. В този смисъл законосъобразно и правилно, направените по делото разноски от подсъдимата за адвокатско възнаграждение в размер на 500лв, са възложени да бъдат заплатени в нейна полза от частния тъжител А. Т..

В заключение и предвид съвпадение между крайните изводи на въззивния съд с тези на първостепенния такъв, присъдата на първата инстанция следва да бъде потвърдена изцяло. Въз основа на извършената цялостна проверка на атакувания първоинстанционен акт, въззивният съд не откри наличието на основания, които да налагат изменение или отмяна на присъдата.